

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita S. Ephraem Syri Ex Caesaris Baronij 3. & 4. Tomis Annalium
Ecclesiast. Obijt diem extremum, Anno Restauratæ Salutis 378. Damasi
Papæ 12. Valentis Imperatoris 15. post mensis vnus spatium à S. ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

VITA S. EPHRAEM SYRI EX CAESARIS BARONIJ 3. & 4. Tomis Annalium Ecclesiast.

Obijt diem extremum, Anno Restauratae Salutis 373. Damasi Papae 12. Valentis Imperatoris 15. post mensis unius spatium à S. Basilij migratione.

B Ephraem Nisibi ciuitate Syriae oriundus, parentes Christianos, ingenita naturae praestantia, morum probitate, ac tenera vitae sanctimonia, plurimum exhilarauit. Nam admodum adhuc puerulus, miro naturae instinctu ad omnem virtutis exercitationem propendens, primo Iacobo Nisibitae antistiti adhaesit: à quo minime vulgare hausit scripturarum cognitionem; discendi studio ita deditus, ut nulla voluptate ab eius amore auelli posset. Nec defuit ieiuniorum ac vigiliarum patientia, qua roboratus mente in coelis perpetuo versabatur. Et quidem solitudinis amicus, in desertis plerumque locis de secundo Christi aduentu philosophabatur: pane lachrymarum vberim se satiens. Vrbes & oppida illi carceres erant, quae non nisi necessitate coactus ingrediebatur. Die quodam Edessa venienti inimicus per mulierem invidias struxit, quas insita pietate non modo elusit, sed & impudicam à daemone famulatu ad Christi seruitutem peraxit. Prospiciens namque per fenestram satis perularet, Benedic, inquit, abba. Cui Ephraem, Dominus tibi benedicat. Et illa; Ecce tuo cibo deest. Respondit sanctus; Tres lapides, & parum luti, ut haec fenestra obstruatur. At illa libidinoso afflata furore, adulterinae veneris praclusos captabat aditus. Ephraem interim frustra diuinas voces & Dei timorem occinente.

Igitur

1. Februarii.
Patria eius.

Fir discipulus Iacobi Nisibitae Episcopi.

Degit in locis desertis.

Meretrix illius pudicitiae insidias.

Igitur vir sanctus sævi amoris flamma totâ eam miserè ambustam cernens, ita compellauit; Si nostris amoribus perfrui omnino decreuisti, age fiat in loco à me designando. Auide hoc dictum arripuit meretricula quæ à viro sancto in publicum inuitata vehementer erubuit, asserens eum

Reuocat meretricem à vita scelerata.

locum pudoris esse atque ruboris. Tum Ephraem: Itane verò inquit, Tu oculos hominum scelere pollutos erubescis, satisque esse iudicis ad prauos animi motus comprimendos, animumque in officio continendum, & illos omnipotentis Dei totius puritatis oculos; omnia lustrantes, & intimos animi nostri recessus excutientes, non vereberis? Tu vilis homuncionis, breui temporis spatio in fauillam & cinerem redigendi, iudicium formidas, & summum illud incorruptumque æternæ sapientiæ iudicium non perhorresces? Hæc aliaque viri sancti monita ita impuram mulierem perculerunt, vt non modo ab insana carnis libidine ad puritatem rediret, sed etiam integram scelerum omnium confessionem vberimo cum imbri lachrymarum faceret. Quinimo

Ephraem ex monasterio includit.

toto corporis habitu in terram prostrata, vitam à viro Dei sibi demonstrari petijt. quam ille, ne denuò ad prauas animi cupiditates oblata peccandi occasione defleceret, saluberrimis instructam monitis monasterio inclusit.

Benignitas eius in pauperes.

Hisce alijsque pietatis operibus gnauiter vir sanctus incumbens, nihil post mentis in Deum puritatem prius habuit, quam vt pauperibus benigne faciendi studio succurreret. Itaque ipse pauperum omnium pauperimus egentium inopiam hac ratione liberaliter subleuabat. Dulcissimus naturæ eloquio, diuitum ædes circumibat, nullo negotio, tum sanctimoniz opinione, cum dicendi

dicendi præstantia, distentos eorum oculos in
 sinus pauperum excutiens. Nullo non tempore,
 charitatis ac pietatis operibus incumbens, cum
 ecclesiæ oraculo ad S. Basilium, contra Valen-
 tem Imp. pro ecclesia strenuè decertantem, con-
 ueniendum inuitatur. Fortè namque diuinarum
 rerum contemplationi intento vox cælitus in-
 uenit; Surge, o Ephræm; & comede cogitationes &
 sententias. Anxiè verò interroganti, vnde come-
 deret ait. Ecce in domo mea vas splendidum &
 magnificentum, quod tibi cibum suppeditabit. Post
 hæc plenus admirationis templum adiit, conscen-
 soque sensim vestibulo, vidit in sanctis sancto-
 rum vas electionis coram armento ouium præ-
 clare extensum, verbisque maiestate plenis ex-
 oratum atque distinctum, omniumque oculos
 in illud defixos. Vidit ecclesiam ab eo spiritu ve-
 getatam; eiusque in viduas ac orphanos potissi-
 mam benignitatem. Vidit apud eum fluminis in-
 star lacrymarum fluentem, & vellus vitæ, cunctis
 quasi aureos radios diffundens; ipsum autem pa-
 thorem pennis spiritus sursum pro nobis preces
 sustollentem, filumque orationis deducentem.
 Vidit ab ipso ecclesiam ornatum & dilectam ap-
 titissimè compositam. Prospexit ab ipso doctrinam
 Pauli manare, legem Euangeliorum & timorem
 interiorum. Prospexit ibi vtilem ac salutarem
 sermonem ad ipsum usque cælum fideliter tol-
 lentem se, vniuersumque illum cæcum splendo-
 ribus gratiæ renidentem. Peracto autem audito-
 rio S. Spiritu reuelante, Basilius Ephræm adesse
 cognouit. Qui benigne accersitum, per interpre-
 tem interrogauit. essetne Ephræm, qui collum
 præclare inclinatum iugo salutaris verbi subie-
 cisset. Respondentem verò se eundem esse, sancto
 M m imprimis

Visio S. E-
 phræm quæ
 ipse de se cõ-
 scripsit.

imprimis osculo con salutauit, mensamque epulis cælestibus & immortalibus refertam semetipsius instruxit. Volunt nonnulli tunc temporis Basilium eam Ephræm fuisse gratiam imperitum, ut græcè dicta intelligeret pariter & loqueretur; sed quoniam ipse sanctus Ephræm, qui Basilium per interpretem sibi fuisse locutum testatur, nihil de his scribit, libentius ea referre præmittimus. Quin & illud quod Presbyter à S. Basilio ordinatus dicatur, cum veritate pugnat: nam præter alia non fuit Basilij iuris, Syru hominem ordinare.

Resistit hæreticis S. Ephram.
Apollinarius hæreticus.

Cæterum ut ad præclaras Ephræm actiones redeamus, non erit abs re qua prudentia hæreticorum fraudibus resistit, explicare. Erat eadem illa tempestate Apollinarius quidam pestilenti doctrinæ suæ contagione sana dogmata inficiens, virusq; per varias ecclesias fraudulenter dispergens. Porrò deuexa planè ætate vir, duobus libris sceleratam doctrinam complexus fuerat, quibus in omni disputationis congressu maximè nitentur. Erat autem muliercula quædam eius animo, & voluptatibus, ut ferebatur, deseruiens quæ eodè fortè libros suâ in custodiâ habebat. Quod cû B. Ephræm minimè lateret, ille persona discipuli Apollinarius assumpta, confidenter mulierculam adiit, librorum facultatem ab ea postulâs. Fingebat enim ijs ad hæreticorum opiniones (sic enim orthodoxos appellabant) confutandas sibi imprimis opus esse. Itaque mulier tradidit, ac sanctum Ephræm aduersus impostorè contraria impostura obarmavit. Tunc magnus hic Iacob, propheta Esau, hoc modo supplicatato, sacrilegis illius progenitis feliciter extortis, statuit execrandum hominè ad publicum prouocare certamen, im-

pietatis tenebras clarissima veritatis luce excus-
 furus. Sed muliercula importunis clamoribus li-
 bros repetens, illum tunc quidem impediuit suc-
 cessum: quem tamen alia via modoque vir san-
 ctus promouit. Librorum namque folia glutine
 interlinens alterum, ita coniunxit alteri, ut sine
 praesenti interitu nullatenus diuelli se pateren-
 tur. Igitur horum omnium inscius Apollinaris,
 solito animi tumore in certamen prodij libro-
 rum suorum argumentis confusus. Itaque ipso dis-
 putationis exordio labilem infirmæ senectutis
 memoriam causatus, mutos pro defensione pro-
 tulit magistros; quorum alterum summa, cum gra-
 uitate apprehendens: hic, inquit, oratorio pro me
 munere apud vos fungetur. Illo autem pertinaci
 glutine trunco permanente; alterum arripuit: qui
 pari ratione hominis insaniam elusit. Quæ res
 hominem tumore hæreseos inflatum tanta animi
 ægrotudine & pudore depressit, ut tabe paulatim
 consumptus, in gloriosius expiraret.

Vide ut vir
 sanctus tra-
 ctauerit li-
 bros hære-
 ticos.

Obitus A-
 pollinaris
 hæretici.

Et hoc quidem modo superbum Goliath pius
 ac humilis deiecit David, qui tantus sui contem-
 ptor extitit, ut minimè dubitauerit simulata etiã
 insaniam honorum dignitatumque cathedras sub-
 terfugere. Cum enim quidam eum episcopali mu-
 nere dignissimum rati, comprehendere conaren-
 tur, ille eiusmodi culmen fugibundus, in forum
 curritare, atque in composito corporis habitu in-
 cedendo, vestes lacerare, cibum palam capere, de-
 nis, manibusque furias simulare. Quo sanè
 spectaculo tam admirabili confusi prentores, di-
 lapsi sunt. B. verò Ephræm idoneum tempus fugæ na-
 ctus, raris per latitauit, dum alter eius loco antistes
 creatus esset. Utinam Paulinus sancti viri discipu-
 lus magistri sui vestigijs institisset, ac pia monita
 ad aures

Simulat in-
 saniam ne
 fiat Episco-
 pus Sozom,
 lib. 3. ca. 15.

M m * ad aures

Paulus discipulus S. Ephraem amore dignitatum sit hereticus. Gennad. de viris illust. Cap. 3.

ad aures misisset; utinam desiderijs suis habens iniecisset, fortè magistri gloria haud impari diruisset. Fuit hic Paulinus presbyter, beati Ephraem diaconi discipulus, acris valdè ingenij vir, diuinarumque doctissimus scripturarum Christianæ eloquentiæ præstantia cum primis pollebat plurimum. Hunc beatus Ephraem ex studijs & vulgari sermone noua inuestigare præsentisæ, & in barathrum hereseon tendere aduertens, pijs ac salutaribus monitis instruebat, ut ad amatos iam plus satis honorum & dignitatum scopulos declinaret! & tumentes cogitationes deprimere. At ille more & ingenio omnium hereticorum, primatus amore & nominis inescatus, à Catholica se ipsum præcidit ecclesia, multa ab obitu magistri, in fidei ruinam, inani conatus scriptans.

Porro vir beatus omni virtutum genere clarus, cum iam finem laborum adesse cerneret, per egregiam ad proximè astantes fratres orationem habuit, quæ ea de causa Testamentum Ephraem est appellata, utpotè quod illa diuinam hereditatem sanctis admonitionibus consignatam, suis possidendam reliquit, cum inter cætera de vitandis hæreticis plurima inculcauit, nominans inter alios Vitalianos illos, nimirum qui à Vitale Antiocheno Apollinaristarum Episcopo ita vocati erant. Rursum vero inter alia istius testamenti monita, illud fuit, quod perfectæ humilitatis quam viuès præ cæteris virtutibus excoluit, egregium specimen dedit, dum magna contentatione prohibuit, ne exhiberi solita sanctis viris sumptuosa funera, ex animi suo corpori impenderentur; cum tamen illa postrema, quæ à S. ecclesia pro salute animarum præitari solent, officia nempe preces & sacrificia ea sibi impendi solentur.

S. Ephraem vita fungens, pro te preces offerat ad Deum iubet.

tius Postularit his verbis; Hortor vos vt loco suauis
aromatatum odoris, vestris me adiuuetis orationibus,
in vobis continuè mei memoriam facientes.

Hæc ipse, qui tamen respuit cætera, quæ honoris
essent, defunctorum corporibus, exhiberi solita,
quod se illis indignum penitus iudicaret, vtpote
qui se (vt ibi præfatus est) scelestissimum pecca-
torem existimaret, cum alioqui sanctissimus ef-
fet. Tale vltimis illis verbis, quorum maior cæte-
ris in vnoquoque ratio haberi solet, quasi testa-
mento & fide publica consignatum postremum
reliquit elogium, non suis tantum Edessenis, sed
vniuersæ Catholicæ Ecclesiæ Magnus Ephræm.
Qui (vt inquit sanctus Hieronymus) ad tantam
venit claritudinem, vt post lectionem scriptura-
rum publicè in quibusdam ecclesijs eius scripta
recitentur. Quis igitur sanæ mentis homo non
auiculandum, tanto viro potius iudicabit (etiam
si cætera innumera ea de re testimonia minimè
suffragarentur) quam Nouantibus vnâ cum fide
patrum traditiones Ecclesiæ conuellentibus?

Profundissi-
mæ humili-
tatis indi-
cium.

De Scripto-
rib. ecclesi-
ast. in E-
phræm.

VITA S. BRIGIDAE VIRGINIS

Scotica, ex ea qua est apud Fratrem Laurenti-
um Surium. Obijt autem Anno Domini
521. Hormisila Papa 8. Iustini

Vide Cæf.
Baron. Ann.
Tom 7.
Ecclesiast.

Imp. 4.

FUIT apud Hybernos vir quidam Dupracus
nomine, genere Laginensis, qui ancillam
quandam emit Brotsech nomine, spectata
in primis probitate, & morum integritate ama-
bile, cuius impudico captus amore, clandestino
complexu ea abusus est: ita vt paulatim intumes-
cente vtero, haud dubia spes prolis appareret.

1. Februarij.
Patria & pa-
rentes eius.

Mm 3 Quare